SPORTUL, UN TRAINIC SUPORT ÎN FORMAREA ADEVĂRATELOR CARACTERE

DOUĂ CARIERE, ACELEAȘI ATRIBUTE: VOCAȚIE, PASIUNE, DÎRZENIE...

RADU VOINA: „Nu există bucurie mai mare decît aceea de a produce bucurie celor din jur"

AUREL NEAGU: „Campionul adevărat este acela care asaltează cu curaj reduta marii performanțe"

Sala Steaua... Luptătorii lotului olimpic de „libere" sînt în plin efort — la o reuniune de verificare — pe saltelele care aproape că acoperă întreaga podea. Intre aceștia, ieșeanul **Aurel Neagu** asudă din greu. Lîngă ușa de la intrare, maestrul emerit al sportului **Radu Voina**, spectator ocazional. Bun prilej pentru un nou popas la rubrica noastră, pe drumul anevoios al marii performanțe. Ideea le surîde amîndurora. Ne retragem în sala alăturată, la haltere, și-i rog pe cei doi interlocutori să se prezinte...

— **Aurel Neagu**, 26 de ani (în iulie), clubul Nicolina Iași, campion național, balcanic și vicecampion european la lupte libere, categoria 57 kg, student în anul III la Facultatea de mecanică din cadrul Institutului Politehnic Iași, necăsătorit.

— **Radu Voina**, 30 de ani (tot în iulie), handbalist în echipa Steaua, cu care am cîștigat de cinci ori titlul național și o dată, în 1977, C.C.E., component al lotului reprezentativ, cu care am cucerit titlul de campioni mondiali în 1974, o medalie de bronz la J.O. în 1972 și una de argint la J.O. în 1976; profesor de educație fizică, ofițer, familist (am doi copii: Bianca, de 5 ani și Bogdan, de 1 an).

Prezentările fiind făcute, dialogul celor doi sportivi se înfiripează cu ușurință.

R.V.: Mi se pare că sportul tău este un sport mai pretențios, către care nu prea dau buzna tinerii. Cum de l-ai ales ?

A.N.: De cînd eram copil m-a pasionat trînta. La un concurs de selecție la Galați, unde făceam liceul, m-a văzut regretatul antrenor Ștefan Babin și m-a selecționat. Nu te-aș întreba același lucru, fiindcă handbalul este un sport atît de popular. Totuși...

R.V.: Intr-adevăr, e popular și frumos. Eu de mic am fost fascinat de jocul cu mingea, aveam în mine o nemaipomenită plăcere a golului. Că l-am ales, e și... vina marilor vedete de altădată: Oțelea, Hnat, Covaci, Redl și ceilalți. Ii vedeam la televizor și mă încîntau. Visam să ajung cîndva ca ei. Apropo, cred că televiziunea are un rol imens în îndrumarea copiilor spre un sport sau altul... Despre voi, luptătorii, se spune că munciți din greu. Aflu că tu ești și student la o facultate pretențioasă. Cum reușești să ții pasul ?

A.N.: Simplu. Consacru aproape tot timpul liber studiului. Chiar și în etapele de pregătire, seara mi-o petrec în compania cursurilor.

R.V.: Spune-mi sincer, la examene profesorii sînt mai îngăduitori cu tine, un sportiv cunoscut ?

A.N.: Profesorii de la politehnică sînt mai puțin amatori și cunoscători ai sportului. La examene nu sînt privit ca sportiv, ci ca student. Dar cînd răspund bine mi se pare că profesorul își spune în gînd: „Ei, bravo, faci sport, dar și înveți !" Asta mă bucură mult. Cînd nu... Ce să-ți spun ? Pe puterile mele, am note bunicele. Depășesc mereu plafonul bursei.

R.V.: Dar de ce ți-ai ales tocmai mecanica ?

A.N.: Cred că n-aș fi reușit să îmbin în chip fericit sportul cu învățătura dacă în ambele nu alegeam ceea ce m-a pasionat cu adevărat. Imi place tehnica, mă atrag mașinăriile, asta e !

R.V.: La mine a biruit ideea prelungirii pasiunii sportive în viitoarea profesie... Spune-mi, tu ești un tip ambițios, tenace, bătăios ?

A.N.: Cred că da. Poate că aceste calități m-au și îndreptat spre lupte. Dealtfel, am văzut bine că nici vouă, handbaliștilor, nu vă lipsesc...

R.V.: Nu sîntem scutiți, uneori, de mari emoții. Dar, ai dreptate, știm să luptăm cu adversarul, cu publicul (cînd nu e al nostru) și chiar cu noi înșine — să ne dominăm. Avem o școală în acest sens. Știi că marile noastre victorii au fost realizate peste hotare ? Ei bine, deși nu am avut de partea noastră publicul, am biruit fiindcă am știut să ne mobilizăm, să ne îndîrjim și mai și, pe măsură ce „tribunele" ne deveneau mai potrivnice sau cînd adversarul ne dădea o replică mai aprigă.

A.N.: N-am avut fericirea să devin campion mondial ca tine. Ce ai simțit atunci, în '74 ?

R.V.: Ai cîștigat și tu multe concursuri și poți să-ți dai seama. Dar, o victorie supremă, ca a noastră în '74, îți dă o bucurie inedită, nedeslușită, copleșitoare. Imi amintesc că primele noastre reacții au fost de-a dreptul ciudate: am jubilat, am plîns, ne-am îmbrățișat, am cîntat la întîmplare. Apoi ne-am potolit, ca și cînd nu făcusem decît să luăm ceea ce ni se cuvenea. Dar marea bucurie, trainică, adevărată, deplină am simțit-o abia cînd am aterizat acasă, la București. Mulțimea care ne-a venit în întîmpinare la aeroport, primirea cu flori, cu aplauze, laudele, invitațiile ulterioare în școli, întreprinderi și instituții, ca să povestim cum a fost, ne-au rămas pentru totdeauna în suflet. Vezi tu ? Atunci am dedus că nu există mai mare bucurie decît aceea de a produce bucurie celor din jur, celor dragi de acasă, țării întregi. Mi-aș dori o astfel de trăire și după J.O. din vara aceasta. Și ți-aș dori-o din toată inima și ție... Apropo, voi aveți încă un adversar: cîntarul. Cum vă descurcați ?

A.N.: Intr-adevăr. Mai ales noi, cei de la categoriile mici, trebuie să slăbim mult înainte de concurs. De pildă, campionul mondial și european de greco-romane, Alexandru, trebuie să ajungă de la 53—54 kg, greutatea normală, la 48 kg. Nu-i ușor !

R.V.: Această slăbire forțată nu vă influențează potențialul ?

A.N.: Oarecum. Slăbirea o realizăm însă cu cîtva timp înainte de concurs și avem timp să ne obișnuim cu noua greutate. Primul meci e mai greu, apoi totul intră în normal.

R.V.: Tu ce crezi că-i trebuie unui sportiv ca să devină mare campion ?

A.N.: In afara calităților native, cred că cine dorește să devină un mare campion trebuie să se pregătească conștiincios și constant, să simtă el însuși cum urcă mereu. Apoi, să respecte cu rigurozitate un anume regim de viață, să se abțină de la orice fel de excese. In fine, să dorească din toată ființa sa afirmarea, să lupte cu toată energia pentru a o realiza. Campion adevărat e cel ce asaltează cu curaj reduta marii performanțe, nu cel ce-i dă timid tîrcoale, așteptînd ca o minune să-l arunce pe podium.

R.V.: Așa-i. Vei participa, ca și mine, la J.O. Ce șanse îți acorzi ?

A.N.: O să am adversari foarte puternici, dar nu vreau să mă întorc fără medalie. Și sper să gust și eu din acea mare bucurie de care mi-ai vorbit cu atîta plăcere și emoție.

R.V.: Cît despre noi, sîntem intr-o grupă infernală, dar ne vom bate...

A.N.: Știi ce ? V-am văzut de curînd jucînd. Cred în voi și în... logica evoluției: la München — bronz, la Montreal — argint, la Moscova... ce urmează ? Nu ?

R.V.: Imi place logica ta și ne vom strădui să o confirmăm !

A.N.: Am să vin și eu să vă susțin, căci o să termin mai devreme concursul. Tare-aș vrea să mă bucur de o nouă bucurie a lui Radu Voina...

...In sala din Calea Plevnei se despărțeau astfel, strîngîndu-și mîinile, doi noi prieteni care, în aceeași lună — iulie — țin să-și serbeze zilele de naștere cu darul cel mai dorit: medalia olimpică !

Aurelian BREBEANU

DE 200 DE ORI SUB CULORILE ACELUIAȘI COLECTIV...

Performanța o deține un tînăr inginer de la Intreprinderea de tractoare din Brașov, Șerban Vlad. Scrimer, sabrer în echipa divizionară A Tractorul.

Cu 15 ani în urmă (cînd nici nu împlinise 13 ani...), elevul Șerban Vlad apărea pe planșe, în concursuri oficiale. „Puștiul promitea mult încă de pe atunci. Copil talentat, sîrguincios și foarte ambițios!" *Observația primului său antrenor,* ing. Mihai Ticușan, *este completată de* prof. Ladislau Rohoni, *unul dintre cei mai apreciați specialiști în sabie de la noi:* „In 1966, colegul meu Ticușan a făcut o mare descoperire aducînd în secție, la Tractorul, un junior, un copil, plăpînd în aparență, dar cu o tenacitate și o inteligență remarcabile!"...

Un minut de ETICA

Anii au trecut și Șerban Vlad a confirmat integral spusele celor doi antrenori. Talentului i-a asociat munca plină de dăruire, seriozitatea. Venea zilnic în sala de antrenament. Găsea timp — cel puțin o oră, două — pentru a învăța, a exersa și a-și spori bagajul de cunoștințe tehnice, solicita partenerii cei mai experimentați, uneori chiar și pe antrenorii secției. Așa a ajuns Șerban Vlad titular în divizionara A de sabie Tractorul Brașov.

De atunci, tînărul scrimer (care între timp a terminat liceul, apoi facultatea, în ambele cazuri cu merite deosebite!) n-a mai părăsit echipa. 15 ani încheiați. 200 de meciuri sub culorile aceluiași club, performanță fără precedent în rîndul sabrerilor noștri activi. Sărbătorită recent, cu ocazia primei etape a actualei ediții a campionatului, această dublă performanță coincide cu o comportare de excepție a sabrerului Șerban Vlad și a colegilor de la Tractorul Brașov: locul 2 în clasament, după campioana țării, Steaua. Antrenorii recunosc: „Șerban Vlad a avut o contribuție decisivă în obținerea acestui succes..."

Șerban Vlad, un îndrăgostit de sport, realizează ceva mai mult: pe de o parte contribuie la descoperirea de noi talente în sabie (vezi Daniel Costin, *acum în lotul olimpic, și* Walter Sultan, *care la 16 ani este titular în „echipa mare"), iar pe de altă parte, în calitate de antrenor voluntar, pregătește o grupă de minifloretiste, pioniere aparținînd școlilor generale nr. 10 și 19 din Brașov* (Anca Niculescu, Izabela Vîrtan, Sabina Ionescu, Reca Lazăr *etc.) cu care nădăjduiește să formeze o viitoare echipă divizionară!*

Iată fapte care atestă atașamentul față de sport al tînărului inginer Șerban Vlad, pe care îl dorim urmat de cît mai mulți tineri. In rîndul scrimerilor, dar și în cazul altora, indiferent de ramura sportivă.

Tiberiu STAMA

Antrenamentul — o lecție de viață

PE ȘI SUB LINIA DE PLUTIRE

Zi obișnuită la bazinul Floreasca, cu toate culoarele ocupate, frămîntate necontenit de poloiștii aflați în pregătire.

— Cum merge?

— **Bine.**

Și prof. **Gheorghe Dumitru** continuă să privească atent în unda apei, unde aproape 90 de copii de la C.S.Ș. nr. 2 învață să joace polo. Din cînd în cînd, se ghemuiește pe un blocstart, ascultînd parcă zgomote ciudate, venite din scoica albastră a bazinului. O bătaie de craul ceva mai slabă: ● **La ce oră s-a culcat aseară elevul Cornel Oprișan?** ● Nu știu, tovarășe antrenor... ● **Trebuie să știi, că dormiți în aceeași cameră** ● Fratele meu... ce mai, iar a învățat la matematică ● **Deci, tot tîrziu după miezul nopții s-a culcat?** ● Nu, tovarășe profesor, la ora 1 era în pat. ● **Mîine nu vine la antrenament! Nu vine nici Radu Ioan. Băieții au reușit să se califice intr-un concurs de prestigiu, în finala pe țară a Olimpiadei de matematică și acest lucru reclamă efort din partea lor, dar și atenție din partea noastră...**

— Deci, merge bine, tovarășe profesor?

— **Bine.**

Un zgomot fin, un clipocit ușor în dreapta „bătrînului" antrenor: ● **Tu, Matei Blaja, vii și mîine! Adică, vii în fiecare zi!** ● Păi, cine mă aduce de la grădiniță? ● **Un fost poloist de-al meu: doctorul Mihai Blaja, asistent la facultatea de stomatologie.** ● Deci, vorbiți dumneavoastră cu tata? ● **Vorbesc. Că și pentru el vorbeam cu bunicul tău...**

— Așadar, băieți ascultători?

— **Ascultători.**

Echipa de aur a C.S.Ș. nr. 2 — campioană republicană la polo (copii I) în ultimii doi ani — spintecă apa ca niște delfini tineri. In fruntea plutonului, **Bogdan** și **Florin.** O scurtă întoarcere și cei doi băieți se prezintă în fața prof. Gheorghe Dumitru: ● Se pare că a trecut, tovarășe antrenor. ● **La ce vă referiți ?** ● Știți dumneavoastră la ce... ● **„Sorry", cum ar spune Woody, dar nu-mi aduc aminte. De la o vîrstă, știți cum e cu memoria...**

Bogdan și Florin începuseră să fie vedete. Nimeni nu se mai înțelegea cu ei. Acasă se certau în parte cu părinții. Intr-o zi dispăruse din vestiar un slip. Inalți, frumoși, bine legați, exagerau în a face cunoștință cu cît mai multe fete. ● **Să cerem părerea colectivului,** a propus prof. **Vladimir Moraru,** care pregătește o a doua grupă de poloiști a C.S.Ș. nr. 2. Tinerii din echipă au primit cîte un bilețel, s-au retras spre deliberare, apoi fostul campion republican la înot, maestrul sportului Vladimir Moraru, a citit hotărîrea formației: **suspendați** — 9 bilețele, **excluși** — 4. Deci, suspendare, adică 30 de zile fără bazin, fără jocuri de polo, fără prietenii din echipă — chinul de pe lume la această vîrstă a sportului pitic!

— Deci, nimic deosebit?

— **Nimic! La polo copii, lecția de antrenament cuprinde și „LINIA DE PLUTIRE".**

Vasile TOFAN

Sublinieri

ȘCOALA MUNCII L-A READUS ÎN ARENA SPORTIVĂ

Cînd Marin Enescu a plecat de la Explorări Baia Mare — în urma unei triple discopatii — multă lume spunea: **„Marinică a terminat-o cu voleiul ! A terminat cu sportul !". Dar Marin Enescu,** tînărul brunet, de 1,85 m înălțime, prietenos și mereu preocupat de **„ceva concret"**, cum spune adesea, gîndea altfel. **„Vom mai vedea noi..."** zicea.

A plecat la Oradea, **„aproape de Felix, pentru tratament și... pentru a urma școala de maiștri de la Intreprinderea de alumină".** Preocupările de timp liber: gimnastica de refacere și **„creșterea lui George"**, băiatul său, născut — uimitoare coincidență — pe str. George Enescu din Baia Mare, în ziua de naștere a marelui muzician căruia îi poartă numele.

Intr-o zi, **Marin Enescu** l-a vizitat pe vicepreședintele secției de volei a C.S.U. „Alumina" Oradea, lector **Vasile Marcu.** **„Ce spuneți, tovarășe profesor, puteți să mă încercați ? Văd că echipa are mare nevoie de ridicători...".**

Antrenorul **Alexandru Manț** a primit vestea cu mare bucurie. Echipa sa era în dificultate și avea nevoie de **„infuzie de nou".** Iar de la primele întîlniri, **Marin Enescu** s-a dovedit a fi **„noul"** cel necesar. Lungile exerciții de gimnastică și-au dovedit pe deplin eficiența, l-au făcut pe ridicătorul Enescu să redevină repede un coordonator de joc cu fantezie, energic, mereu pe fază și, mai ales, dinamizatorul echipei (la cei 31 de ani ai săi). Contribuția lui la ascensiunea echipei C.S.U. „Alumina" Oradea pînă pe locul I, în tur, Divizia B, este, fără îndoială, substanțială.

Cum ați explica această revenire de formă ? îl întrebăm pe Marin Enescu. **„Cînd omul este educat în spiritul muncii, poate depăși toate dificultățile. Am învățat acest lucru de la cei ce muncesc cu seriozitate și pasiune, mai ales aici, la Alumina. Ei m-au încurajat".**

Așadar, școala muncii i-a redat lui **Marin Enescu** aripile încrederii în forțele sale și satisfacțiile revenirii în arena sportivă. Iată o temă de meditație pentru mulți...

Viorel TONCEANU